

РЕШЕНИЕ

№ 251

гр. Кюстендил, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Андрей Н. Радев

при участието на секретаря Цветанка В. Александрова
като разгледа докладваното от Андрей Н. Радев Гражданско дело № 20221520102418 по описа за 2022 година

С. М. Н., ЕГН: *****, с адрес: с. Ж.и, ул. „П. Р.“ № ** *, чрез пълномощника адв. Е. Ив. – АК – Пл., съдебен адрес: гр. Пл., ул. „Х. К.“ № * е предявила против „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: ГР. С., р-н „Мл.“, ж.к. „Мл.“ *, Ал. М.“ № **, вх. *, ет. *, офис **, иск да бъде обявен за нищожен Договор № 1090514/24.11.2021г. като противоречащ на материални изисквания на Закона за потребителите и Закона за потребителския кредит.

В хода на процедурата по размяна на книжа, ответникът е депозирал писмен отговор, като е инкорпорира в документа на същия и насрещен осъдителен иск, а именно: да бъде осъдена С. М. Н., ЕГН: *****, с адрес: с. Ж., ул. „П. Р.“ № ** * да заплати на „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: ГР. С., р-н „Мл.“, р-н „Мл.“, ж.к. „Мл.“ *, Ал. М.“ № **, вх. *, ет. *, офис ** сумата от 3146,44 лв., от която: 2750,13 лв. главница и 396,31 възнаградителна лихва до момента на обявяване на предсрочната изискуемост на кредита, ведно със законната лихва върху главницата от момента на предявяване на насрещния иск до окончателното ѝ изплащане. Претендират и сторените съдебно-деловодни разноси.

Ответникът оспорва иска развивайки подробни съображения в тази насока, моли за отхвърлянето му и за присъждането на разноските по делото.

КРС,след като обсъди доводите и възраженията на страните и доказателствата по делото при усл.на чл.235,ал.2 и 3 ГПК,приема за установено следното:

На 24.11.2021 год. между страните бил сключен Договор за предоставяне на потребителски кредит/л.8-10/9заем Microcredit № 9032-00109965/02.08.2022 год./л.6/,по силата на който ответникът като КРЕДИТОР предоставил на ищцата като заемател сумата от 3450,00-три хиляди и четиристотин и петдесет лева,която последната се заължила да върне при условията на договора- на 18 броя месечни вноски,съгласно погасителен план,неразделна част от договора с първа падежна дата 24.12.2021 год.,при обща сума за връщане от 4657,50 лв.,представляваща сбора на главницата и лихва в размер на 1207,50 лв. при лихвен процент от 35,00 % и ГПР-0%,изчислен по реда на чл.8.4 от Общите условия,които по силата на чл.6 са неразделна част от договора. Представени са от ответното ТД като доказателства по делото документ,именован преддоговорна информация/л.25-29/,съдържащ погасителен план.Документа не е подписан от ищцата и няма доказателства да ѝ е бил съобщен преди,или след подписването на договора по какъвто и да е начин.

Видно от разписка за извършено плащане/л.46/ № 2000000279111144/24.11.2021 год. е това,че ищцата е получила сумата от 3450,00 лв.По това обстоятелство ищцата не спори.Представя се по делото от ответното ТД като доказателство погасителен план/л.48/,който не е подписан от никоя от страните по договора.Представят се като доказателство ОУ /л.30-35/.

С чл.5 на договора е предвидено обезпечение на кредита ,предоставено от Multitude Bank в полза на кредитора.Съдържанието на чл.8 от договора е декларативна част от ищцата ,даваща изричното си съгласие по смисъла на чл.13,ал.4 от Закон за електронният документ и електронните удостоверителни услуги,кодът за потвърждение ,предоставен и от ответника да бъде електронен подпис съгл.чл.13,ал.1 от ЗЕДЕУУ във взаимоотношенията с кредитора. Няма доказателства за това какъв код за потвърждение е предоставил ответника на ищеца.Договора-чл.10-съдържа възможност кредиторът да може по всяко време да прехвърли вземанията си и всички свои права по договора..Представя се като доказателство Договор за гаранция/поръчителство/,сключен между Фератум Банк като гарант и ищцата като КЛИЕНТ,от които се установява,че срещу такса от 3415,50 лв. ГАРАНТА поел задължението да отговаря за задълженията на ищцата по договор за потребителски кредит,сключен на 24.11.2021 год.между кредитора –ответното ТД и ищцата.Предвидено е,че таксата се внася по банкова сметка на ГАРАНТА на месечни вноски в размерите,условията и падежите,уговорени в погасителният план,неразделна част от договора.Няма доказателства,че цифрите 3748 25.11.2021 год. находящи се в договора над

словесното обозначение „подпис на клиента“,представляват електронен подпис на ищцата,респ. че са код,предоставен ѝ от гаранта,или отответното ТД.Погасителният план/л.98/ предвижда плащането на таксата на 18 месечни вноски ,с начало 24.12.2021 год. и крайна дата 18.05.2023 год.

Няма данни и доказателства ищцата да е платила на гаранта суми по договора за гаранция.

Съгласно експ.з-ние вх.№ 11563/14.11.2023 год./л.84-85/,изп.от в.л.С. Т.,размерът на ГПР по договора за заем възлиза на 41,20%,но ако в същият се включи и таксата гарант по договора за гаранция,то ГПР ще възлиза на сумата от 237,50%.

Горната фактическа обстановка се установява и доказва от цитираните доказателства.Останалите като непоменящи крайните изводи на съда не се обсъждат.

Съобразявайки горното съдът счита,че основният иск е процесуално допустим,а по същество основателен,поради което ще се уважи.

Безспорно е,че между страните е възникнало правоотношение с предмет предоставяне от ответното ТД на ищцата на потребителски кредит.Този договор № 1090514/24.11.2021 год. като страни,предмет и съдържание попада под обхвата на Закон за потребителският кредит ,каквото е и наименованието му-договор за предоставяне на потребителски кредит.По сключването на договора и получаването на заемната сума ищцата не спори,тя признава това обстоятелство в ИМ,поради което последващото и становище изразено в отговора на предявеният против нея насрещен иск,че не е подписвала такъв договор е ирелевантно.Ищцата като страна по горният има правният интерес по съдебен ред да обяви целият договор,отделни негови клаузи,или допълнителни споразумения за нищожни,за да предодрати за в бъдеще евентуалното им негативно за нея проявление.Ищцата има правото да иска обявяване и на нищожността на всеки договор,стига да има по него качеството потребител.

Както бе посочено договора не е подписан нито лично от ищцата,нито има доказателства за подписването му по електронен път с обикновен,или квалифициран електронен подпис,но въпреки това това обстоятелство се признава от нея, тъй като именно клаузи от представеният от нея тя иска да бъдат обявени за нищожни.По това,че представният от ищцата с ИМ договор е единствено сключеният между страните ответното ТД също не спори.Може да се предположи,че договорът е сключен по реда на ЗПФУР,като кредиторът,т.е ответното ТД,чиято тежест е да стори това,че не прадставя доказателства за предоставена на ищцата информация по електронен път,включително преддоговорната,погасителен план,както и

идентификационен код,имащ значението на електронен подпис на ищцата.

Договорът за потребителски кредит попада в приложното поле на Закона за потребителския кредит /ЗПК/, в сила от 12.05.2010 г. Същевременно, към него е приложима и общата императивна закрила срещу неравноправно договаряне, в сила от 10.06.2006 г. (§ 13, т. 12 от ДР на ЗЗП, вр. чл. 143 и сл. от ЗЗП), както и нормите на Европейското общностно право - Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори. В тази връзка, съдът има предвид, че следва да следи служебно и при незаявено основание за нищожност на договора,каквото му е вменено и от сегашната редакция на чл.7,ал.3 ГПК, когато: 1.) е нарушена норма предвидена в закона в обществен интерес и не се изисква събиране на доказателства; 2.) е относимо до формата /външната страна на представения правопораждащ спорното право документ/; 3.) е налице противоречие с добрите нрави /решение № 229 от 21.01.2013 г. по т. д. № 1050/2011 г. на II т. о. на ВКС, т. 3 от ТР № 1/15.06.2010 г. на ОСТК на ВКС и др. /; 4.) е налице неравноправна клауза в потребителски договор /решение по дело № С-472/11 на Съдът на ЕС; решение № 23 от 7.07.2016 г. по т. дело № 3686/2014 г. на ВКС, I т. о., и др. /.

Общата потребителска закрила по чл. 146, ал. 1 от ЗЗП, вр. чл. 24 от ЗПК, предвижда, че неравноправните клаузи в договори между потребители и търговци са нищожни, като е обусловена от две предпоставки: потребителски характер на договора и липса на индивидуално договаряне. В конкретния случай няма доказателства от които съдът да приеме, при посочената по-горе условност, че клаузите на договор за потребителски кредит са били индивидуално уговорени с ответницата като заемополучател.Твърди се от ответното ТД,че ищцата да е получила подробна преддоговорна информация от заемодателя за точните параметри на кредита, според изискването на чл. 58, ал. 1 от ЗКрИ – за общите разходи по кредита и за обективните критерии, въз основа на които могат да се изменят, ГЛП, методът за изчисляване на лихвата, както и условията за промяната ѝ, допълнителни задължения, свързани с разплащанията.Представеният от ответното ТД документ,именован преддоговорна информация не е подписан от ищцата и няма доказателства дали,кога и по какъв начин и е връчен,поради което съдът приема,че горното изискване е нарушено.

В този смисъл частта от договора за заем относно параметрите му са неравноправни, по силата на чл. 143, т. 9 от ЗЗП, вр. чл. 24 от ЗПК, т. к. налагат приемането на условия, с които потребителят не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора, в резултат на което не е бил в състояние да прецени икономическите последици от сключването на такъв договор, съставляващо още едно основание за неравноправието им, по силата на чл. 143, т. 18 от ЗЗП, вр. чл. 24 от ЗПК.

Договорът не съдържа погасителен план,представеният такъв от кредитора не е подписан от ищцата,няма данни и доказателства дали и кога го е получила. Поради изтъкнатото договора е нищожен,поради неизпълнение на изискването на чл.11,ал.1,т.11 от ЗПК,при което на осн.чл.23 ЗПК ищцата по основният и ответник по насрещният иск дължи на кредитора само чистата сума на кредита без лихви,такси и разноски.

Следва да се отбележи още и това,че клаузата на договора с посочен лихвен процент от 35% е некоректно посочена,тъй като съгласно експ.з-ние на в.л.Т.,прието като обективно и неоспорено от страните ,действителният лихвен процент е по-висок.

В същност клаузата на т.3 от договора в частта за лихвеният процент от 35% е нищожна,поради противоречие с добрите нрави,тъй като надхвърля 3-три пъти размера на законната лихва /10%/.

В тази насока е константната съдебна практика на съдилищата и настоящият състав я споделя напълно.

Нищожна е и клаузата на т.4 от договора относно ГПР,тъй като там е посочен очевидно грешно ГПР от 0%.Визираната разпоредба препраща към ОУ,но както бе отбелязано няма данни и доказателства такива да са връчвани на ищцата като кредитополучател.Освен това самите ОУ,представени като доказателство от ответното ТД,ако и да се приеме че са станали достояние на ищцата,в нормата на чл.8.4 не покриват изискването на ЗПК относно ГПР,а просто възпроизвеждат негови императивни разпоредби.Твърденията на ищцата,че със сключването на договора за поръчителство дължащите се на гаранта суми са включени в погасителния план като част от вноските,с което действителният ГПР е по-висок от 50% не се установяват от представените като доказателствата по делото погасителни планове,ако се приеме извод,обратен на възприетия от съда,че същите не са инкорпорирани като част от съдържанието на договора за потребителски кредит и не са връчвани на ищцата.

Представени са като доказателства договор за поръчителство,сключен с лице различно от посоченото в т.5 на договора за предоставяне на потребителски кредит.Няма доказателства за наличието на свързаност между гаранта по договора за поръчителство и този по т.5 от договора,респ.между гаранта и кредитора.По силата на договора за поръчителство поръчителят се е задължил спрямо ищцата да отговаря пред кредитора за задълженията й до размер от 6000,00 лв.,възмездно срещу заплащането на такса,която като размер е почти равна на получената в заем от ищцата сума.Този договор представлява практически договор за поръчка и той не обвързва кредитора по аргумент от чл.138 ЗЗД. Няма доказателства по делото и за това гаранта ,по силата на чл.138 ЗЗД да се е задължил пред кредитора да отговаря за задълженията на длъжника,като съдът счита че представеният от ответното ТД договор за сътрудничество,сключен между ответното ТД и „Фератум Банк“ООД няма съдържанието,изискуемо се от посочената норма и не

доказва възникнало валидно правоотношение между тези два субекта относно задълженията по договора за потребителски кредит на ищцата.

Договора за поръчителство по смисъла на цитираната норма на чл.138 ЗЗД принципно има за цел да обезщети вредите от фактическа неплатежоспособност на длъжника, които кредиторът би могъл да претърпи, при неплатежоспособност и липса на обезпечение, което влиза в противоречие с предвиденото в чл. 16 от ЗПК изискване към доставчика на финансова услуга, да оцени сам платежоспособността на потребителя и да предложи добросъвестно цена за ползване на заетите средства, съответна на получените гаранции. Освен това т.5 от договора и сключеният в нейно изпълнение договор води практически до значително оскъпяване на ползвания заем като утежнява финансовото състояние на длъжника. Това е така, защото длъжникът по силата на договора за поръчка следва да заплати на гаранта такса срещу негово задължение за плащане на кредитора, което не е сигурно дали ще настъпи. При това плащането на таксата е неотменимо задължение, неподлежащо на корекция и при липса на уговорка при несбъждане на условието за изпълнение задължението на гаранта същият да върне на ищцата дори и част от платената вече гаранция.

На следващо място, задължението по т.5 от договора за потребителски кредит за поръчителство със свързано с кредитора лице /от справка в търговския регистър може да се установи, че гаранта по т.5 от договора- Multitude Bank, е едноличен собственик на капитала на кредитора/, на практика прехвърля риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и води до допълнително увеличаване на размера на задълженията. При така предвидените в процесния договор условия по кредита настоящият състав приема, че при сключване на порцесния договор с така предвиденото обезпечение под формата на гаранция по чл. 5 практически е налице и заобикаляне на императивна разпоредба по чл. 19, ал. 4 ЗПК с оглед предвиденото ограничение в разпоредбата относно максималния размер на ГПР. Това е така, защото възмездният характер на договора за поръчителство, представляващ по съществото си договор за поръчка, представлява разход по кредита, който не е включен в ГПР, в противоречие със справедливостта в гражданските и търговските отношения и с посочената разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Съгласно изричната разпоредба на чл. 21, ал. 1 ЗПК всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне на изискванията на закона е нищожна. В този смисъл коментираната клауза съобразно разпоредбата на чл. 145 ЗЗП е неравноправна клауза, която се преценява при вземане предвид на всички обстоятелства, свързани със сключването на договора, към момента на неговото сключване и всички клаузи, не само в договора, а и на друг договор, сключван с потребител, с уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравноправие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и

потребителя.

Независимо от обстоятелството, че съгласно т.5 от договора ищцата сама е избрала дали да ползва услугите на това трето лице, за което се дължи възнаграждение за гаранция, което макар и формално да се счита от ответника, че не би могло да се включи в ГПР, преценено съобразно разпоредбата на чл. 145 ЗЗП, води до значително неравновесие в отношенията между страните във връзка с еквивалентността на насрещните престации, върху обема на които рефлектира свързания с основния договор за потребителски кредит договор за гаранция. При това положение целта на Закона за защита на потребителите е с приоритетно значение спрямо целта, посочена в разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 18 ЗПК и отразена и в чл. 5 от процесния договор за кредит.

Към договора има погасителен план, но сумите в него са различни от този към договора за потребителски кредит, дори и да се приеме че същият е получен от ищцата. Дори и при просто сравнение между двата погасителни плана, при допускане че са получени лично от ищцата, е видно че те са различни и в погасителните вноски по заемното правоотношение не се включват тези за такса гарант. При това положение не се установяват твърдения на ищцата за включена такса гарант в месечните и погасителни вноски, от което и с оглед и на по-горе изложеното възражение и сторено при условията на евентуалност за прихващане с надплатени от нея суми с такива, дължащи се за главница по кредита е неоснователно.

Изводимо от горното процесният договор договора за потребителски кредит е нищожен и искът за прогласяване на същата е основателен и ще се уважи.

-

По разноските

Като следствие уважаването на иска за прогласяване на нищожността на процесният договор съдът ще присъди на ищцата сторените по делото разноски-платената държавна такса от 186,30 лв. По делото ищцата е представлявана от адвокат при усл. на чл.38, ал.1, т.2 от Закон за адвокатурата в лицето на адв.Е. И. от Адвокатска колегия-гр.Пл., която претендира присъждането на хонорар. Цената на иска е сумата от 4657,50 лв., при което на осн.чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/2004 год. на Висш Адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения следващото се на адв.Ив. възнаграждение е сумата от 765,75 лв., която ответникът ще бъде осъден да ѝ заплати.

По насрещният иск

Както бе отбелязано по-горе не се спори,че ответника като КРЕДИТОР е изпълнил договорното си задължение да преведе заемната сума на ищцата,това се установи и от приетата като доказателство разписка.При стореното признание от страна на ответника на неизгодното за него обстоятелство,че ищцата е заплатила по договора общо сума в размер на 1490,38 лв.,то дължащата се от нея сума само по главницата е сумата в размер на 1959,62 лв.При това положение и липсата на доказателства от страна на ищцата ,че е платила задълженията си,а тежестта да докаже това бе нейна,същата ще бъде осъдена да заплати на ответника по основният иск и ищец по насрещният,горната сума,а за разликата насрещният иск ще се отхвърли.Отхвърлянето на иска за част от главницата и за възнаградителните лихви е пряка последица от приложението на чл.23 ЗПК и с оглед уважаването на основният иск за прогласяване нищожността на договора за потребителски кредит.С оглед многократно сочената липса на погасителен план,обвързващ длъжника по договора за потребителски кредит,но твърдението на кредитора-ищец по насрещните искове, за крайната падежна дата на вземането му по договора,която е настъпила в хода на процеса съдът намира за безпредметно да обсъжда твърденията за настъпила предсрочна изискуемост на вземанията му ,поради обявяването на длъжника на предсрочна изискуемост на цялото вземане,реализирано също в хода на процеса,но преди крайната падежна дата.

Стореното с отговора на ИМ по насрещният иск при усл.на евентуалност възражение за прихващане е неоснователно.Действително с оглед нищожността на договора за потр.кредит,от което и задължението на длъжника да върне,съответно на кредитора да получи,само чистата стойност на кредита,следва да се съобразят плащанията,сторени от длъжника.Твърденията на ответника по насрещният иск за конкретно включени в ГПР,съответно в погасителните вноски суми,платени на кредитора като такса гарант,както бе отбелязано не се установиха от доказателствата по делото,поради което е неоснователно искането за прихващане.

Както бе отбелязано съдът не приема да има погасителен план,което е самостоятелно основание за прогласяване нищожността на договора.Липсата на погасителен план води до невъзможност да се определи каква част от вноските представлява договорна лихва,която би била платена без основание.От друга страна,дори и да имаше съответните доказателства,като се приспадне общо платената по кредита длъжника сума като такава само по главницата ще се получи справедлив резултат,съответен на чл.23 ЗПК,за което съдът следи служебно и без изрично искане.

Насрещните искове са предявени общо за сумата от 3 146,44 лв.,от която се уважава за 1959,62 лв.,представляваща част от иска за главница за сумата от

2750,13 лв.Изводимо исковете се уважават за 62,28%,съответно на който ще присъди на ищеца по този иск разноски, а на ответника съобразно отхвърлената част-37,72 % разноски по насрещните искове.Ищцовото ТД по насрещните осъдителни искове е платило държавна такса от 125,86 лв.и няма доказателства за конкретно пратена сума за адвокатско възнаграждение на процесуалният си представител.При това положения нему се дължат разноски от 78,38 лв.

На ответницата по насрещните искове се дължат също разноски,съобразно отхвърлената част от исковата претенция,но няма доказателства да е сторила такива.Както бе отбелязано по-горе ответницата по насрещните искове,но като ищца по основният е сторила разноски,които и се присъждат.На процесуалният представител на ответницата,на осн.чл.38,ал.1 ЗА се следва адвокатско възнаграждение,което съдът по реда на цитираната по-горе наредба,съобразявайки това че са предявени два обективно съединени иска и цената им,определя на сумата от 495,96 лв.,от която ще присъди на адв.Ив.,съобразно отхвърлената част от исковата претенция,сума в размер на 187,07 лв.

Водим от горното и на осн.чл.124,ал.1 ГПК във вр. с чл.26,ал.1 ЗЗД и чл.79,ал.1 ЗЗД и чл.86,ал.1 ЗЗД,съдът,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖЕН сключеният на 24.11.2021 год. между „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: ГР. С., р-н „Мл.“, ж.к. „Мл.“ *, Ал. М.“ № **, вх. *, ет. *, офис **, като „КРЕДИТОР“ И С. М. Н., ЕГН: *****, с адрес: с. Ж., ул. „П. Р.“ № **, като „Кредитополучател“, Договор № 1090514/24.11.2021г. за предоставяне на потребителски кредит,като противоречащ на Закона за защита на потребителите и Закона за потребителския кредит.

ОСЪЖДА „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: ГР. С., р-н „Мл.“, ж.к. „Мл.“ *, Ал. М.“ № **, вх. *, ет. *, офис 20, ДА ЗАПЛАТИ на С. М. Н., ЕГН: *****, с адрес: с. Ж., ул. „Пе. Р.“ № **, сумата от 186,30 /сто и осемдесет и шест и тридесет/лева,представляваща сторените по делото разноски за горният иск.

ОСЪЖДА,на осн.чл.38,ал.1,т.2 от Закон за адвокатурата, „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: ГР. С., р-н „Мл.“, ж.к. „Мл.“ *, Ал. М.“ № **, вх. *, ет. *, офис **, ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Е. Г. И. от Адвокатска колегия-Пл.,адрес-гр.Пл.,ул.“хан К.“№ *,сумата от 765,75 /седемстотин и шестдесет и пет и седемдесет и пет/лева,представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено от нея процесуално представителство по делото на ищцата по

горният иск.

ОСЪЖДА С. М. Н., ЕГН: *****, с адрес: с. Ж., ул. „П. Р.“ № 23 А, **ДА ЗАПЛАТИ** на „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: ГР. С., р-н „Мл.“, ж.к. „Мл.“ *, Ал. М.“ № **, вх. *, ет. *, офис **, сумата от 1959,62 /хиляда и деветстотин и петдесет и девет и шестдесет и два/лева, представляваща неплатената част от главницата по Договор № ***/24.11.2021г. за предоставяне на потребителски кредит, сключен между посочените, ведно със законната лихва върху същата, считано от 03.04.2023 год. до окончателното изплащане на сумата, **КАТО ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ** предявените иски, съответно за заплащане на главница на сумата от 790,51 лв./седемстотин и деветдесет и петдесет и един/лева, представляваща разликата между уважената част от иска за главница, както е посочен по-горе, до пълният му предявен размер за сумата от 2750,13 /две хиляди и седемстотин и петдесет и тринадесет/лева, както и за сумата от 396,31 /триста и деветдесет и шест и тридесет и един/лева, представляваща договорна възнаградителна лихва, дължима за периода от 21.08.2022 год. до 03.04.2023 год. 24.11.2021 год., ведно със законната лихва върху същата, считано от 03.04.2022 год. до окончателното им изплащане.

ОСЪЖДА С. М. Н., ЕГН: *****, с адрес: с. Ж., ул. „П. Р.“ № ** *, **ДА ЗАПЛАТИ** на „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: ГР. С., р-н „Мл.“, ж.к. „Мл.“ *, Ал. М.“ № **, вх. *, ет. *, офис **, сумата от 78,38/седемдесет и осем и тридесет и осем/лева, представляваща сторените от последното разноси по водене на делото по предявените от последното насрещни иски, съобразно уважената част от тях.

ОСЪЖДА, на осн.чл.38,ал.1,т.2 от Закон за адвокатурата, „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: ГР. С., р-н „Мл.“, ж.к. „Мл.“ *, Ал. М.“ № **, вх. *, ет. *, офис **, **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат Е. Г. ИВ. от Адвокатска колегия-Пл., адрес-гр.Пл., ул.“х. Ку.“ № *, сумата от 187,07 /сто и осемдесет и седем нула седем/лева, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено от нея процесуално представителство по делото на ответницата по предявените против нея от „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, с посочени по-горе данни, насрещни иски, съобразно отхвърлената част от тях.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд-Кюстендил в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на преписи, на „Фератум България“ ЕООД по реда на чл.50,ал.5 ГПК.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____